

MENORQUÍ SÍ, CATALÀ CLAR

L'expressió dels sentits

També l'expressió dels sentits es veu afectada per la interferència de què parlàvem en l'article del número anterior d'ÀMBIT.

En el cas dels verbs *veure* i *sentir*, les formes correctes en sentit intransitiu (aço és usades sense complement directe) són *veure-hi* i *sentir-hi*, però les començam a sentir utilitzades sense el pronom feble: “*La meua àvia sent molt bé”, en lloc de “La meua àvia hi sent molt bé”; “*No veu gaire d'enfora”, per “No hi veu gaire d'enfora”.

Pel que fa a les formes transitives d'aquests verbs, cal dir que de vegades es confonen *sentir* i *escoltar*.

Sentir significa ‘percebre amb el sentit de l'oïda’: “Sentir algú que parla”, “Sentir xiular el vent”, “Anar a sentir un concert”.

Escoltar vol dir ‘fer atenció (a allò que diu algú), aplicar l'orella a oïr (quelcom)’: “Escolta el que et dic”, “Se sent un soroll llunyà: escolta!”.

Per açò no podem dir que “*Hem escoltat un

crit” o “*Parla més fort que no t'escolto!”.

Pel que sembla, els verbs *sentir* i *escoltar* tindrien un ús paral·lel a *veure* i *mirar*.

D'altra banda, pel que fa al sentit de l'olfacte, convé recordar que en català *olorar* i *ensumar* són verbs sinònims i en cap cas es poden emprar en el sentit d'una cosa desprendre una olor. És a dir no és correcte dir “*Aquesta flor olora molt bé”, i en aquest cas hem de dir “Aquesta flor fa molta bona olor”.

En referència als sentits i per acabar, volem fer un apunt gramatical relatiu a les preposicions que regeixen construccions com “fer olor”, “fer pudor”, “fer gust”, etc., que es construeixen amb la preposició *de* i no amb la preposició *a*. Per exemple: gust de cremat, olor de tabac, pudor de podrit, renou de buit, por de res, menjar de gust...

Ah! I parlant de menjar i de sentits: el menjar és bo, és molt bo, és boníssim, però mai, mai, mai, està bo!

**PARLANT DE MENJAR I DE
SENTITS NO PODEM DEIXAR
DE RECORDAR-VOS QUE EL
QUE MENGEM ÉS BO, MOLT
BO O BONÍSSIM, PERÒ MAI,
MAI, MAI, ESTÀ BO!**